

Der er saa ved Ændringer i den nu-gældende Fondsbørslovs § 4 skabt Mulighed for at opnaa det, som for det offentlige har været Hovedformaalet med at rejse Spørgsmaalet om Terminsnotering, nemlig en tilfredsstillende Løsning af det, som den ærede sidste Taler var inde paa, det atter og atter debatterede Problem om Udlaan af Stykker. Gennem den Reform, som indførtes i den Henseende ved Fondsbørsloven af 1919, er utvivlsomt, det vil jeg dog gerne fremhæve, det gamle Systems væsentligste Skavanker fjernet; men en fuldt tilfredsstillende Ordning har man stadig savnet paa dette Punkt, og det er rigtigt, at i den Henseende blev Fondsbørsvedtægten af December 1919 paa et væsentligt Punkt et Tilbageskridt fra den Ordning, som det var Hensigten med Loven at skabe. Nu foreslaas der i § 4, 3die og 4de Stykke, Regler, som har til Hensigt at skærpe Kravene. Helt tilfredsstillende i enhver Henseende er disse Bestemmelser efter min Mening ikke. Dette gælder navnlig Bestemmelsen i første Punktum af 4de Stykke, der angaar Forholdene, efter at en Terminsnotering er indført, og fastsætter Reglerne for de Papirer, som ikke skal være Genstand for denne Notering. Det siges dér, at Udlaan kun kan finde Sted, naar der foreligger Samtykke i hvert enkelt Tilfælde, og det siges, at Bevisbyrden for, at saadant Samtykke er givet, paahviler vedkommende Fondsbørsmedlem. Jeg antager, at dette sidste tilsigter en Skærpelse, men da Bestemmelsen, saaledes som den er affattet, efter min Mening ikke længere kræver, at Samtykke skal foreligge skriftligt, foreligge paa en saadan eller en lignende Blanket som den, der er Tale om i det foregaaende Stykke, er jeg ikke sikker paa, at Hensigten virkelig vil naas, men jeg er bange for, at det tværtimod vil være en Svækkelse. Det er et af de i øvrigt ganske faa Punkter, som jeg mener, der kan være Anledning til at drøfte i et Udvalg, og der kan maaske eventuelt paa dette Punkt være Tale om at ønske en Ændring.

Endelig stilles der i Bemærkningerne til Lovforslaget i Udsigt, at Indførelsen af den Nyordning, der her er Tale om, skal føre til de saakaldte Baissrestriktioners Ophævelse. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa, men blot sige, at jeg for mit personlige Vedkommende vil hilse dette med Glæde. Jeg har stadig været i Tvivl om Nyttens af saadanne Foranstaltninger, og jeg mener, at Udviklingen har vist Tvivlens Berettigelse.

Et af de Spørgsmaal, der voldte Vanskelighed ved Forslaget af 1921, var den foreslaede Forandring i Provisionstaksterne. I det foreliggende Lovforslag er der stillet Forslag om helt at udskyde dette Emne af Loven og henlægge det til Fondsbørsvedtægten. Dette forekommer mig i og for sig at være den naturlige og rationelle Ordning af Spørgsmaalet om, hvor meget der skal betales i Provision. For saa vidt man mener, at der til Tider skal kunne indføres Forandring, finder jeg det naturligt, at saadanne Forandring kan indføres rent administrativt, saa med Hensyn til dette Principspørgsmaal er der ikke nogen Uenighed for vort Vedkommende. Der kommer naturligvis nogen Vanskelighed frem derved, at man en Gang har sat Maksimalgrænser i Loven, men det Punkt kan man jo eventuelt ogsaa forhandle om i Udvalget.

Hvad Udgiftsspørgsmaalet angaar, foreligger der i Lovforslaget en meget betydningsfuld Forandring, idet den Tanke, som 1921-Forslaget byggede paa, at lægge Byrden ved den forandrede Ordning over paa Kreditforeninger og Aktieselskaber, hvis Obligationer og Aktier noteres paa Børsen, er opgivet. Dette er utvivlsomt ikke mindst et Punkt, som vil lette Behandlingen af det foreliggende Forslag ganske væsentligt. Ogsaa indenfor vort Parti gjorde der sig jo, som jeg udtalte ved Behandlingen i 1921, adskillig Betænkelighed gældende overfor dette Forslag. De Lempelser, som Forslaget i øvrigt indeholder for Vekselererne, kan vi tiltræde. Det gælder navnlig ogsaa Bortfaldet af Afgiften paa 2 500 Kr., som vi fra vor Side, som jeg tidligere har fremhævet, i Virkeligheden mener er en ganske principstridig Næringssskat. Da Vekselererne ved den Forandring, der er foretaget i 1921-Forslaget, faar betydelig mindre økonomisk Lettelse, end dette Forslag tilsigtede at give dem, forekommer det mig, at der er saa meget mere Grund til nu at vise dem Imødekommenhed paa dette Omraade.

For øvrigt er der muligvis enkelte andre af de Byrder, der nu hviler paa Fondsbørsen, der kunde lettes. Dels kunde sikkert en Del Udgifter, der falder ind under Fondsbørsens Bestyrelse, henlægges til Grosserer-Societetets Komité, som efter min Opfattelse har en Pligt til at afholde disse; det er en Pligt, der er en Følge af dens Ret til at besidde Børsen. Jeg har gjort opmærksom derpaa tidligere, og jeg vil paa ny henlede den højtærede Handelsministers Opmærksomhed paa dette Punkt. Dels maaske ogsaa enkelte af de Om-